

De skatende sprintster

ESMÉE

De skatende sprintster

Henriët Koornberg-Spronk
Met illustraties van Hester van de Grift

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Eerder verschenen in de serie FRNZ4EVER:
De voetballende ballerina
De klimmende wielrenner
De duikende volleybalster
De geheime operatie (actieboek bovenbouw christelijke
Kinderboekenweek 2021)

Kijk voor meer informatie over Henriët Koornberg-Spronk
op www.hbschrijft.nl.

Illustraties omslag en binnenwerk: Hester van de Grift
Ontwerp omslag: Villa Grafica
Lay-out binnenwerk: Gewoon Geertje

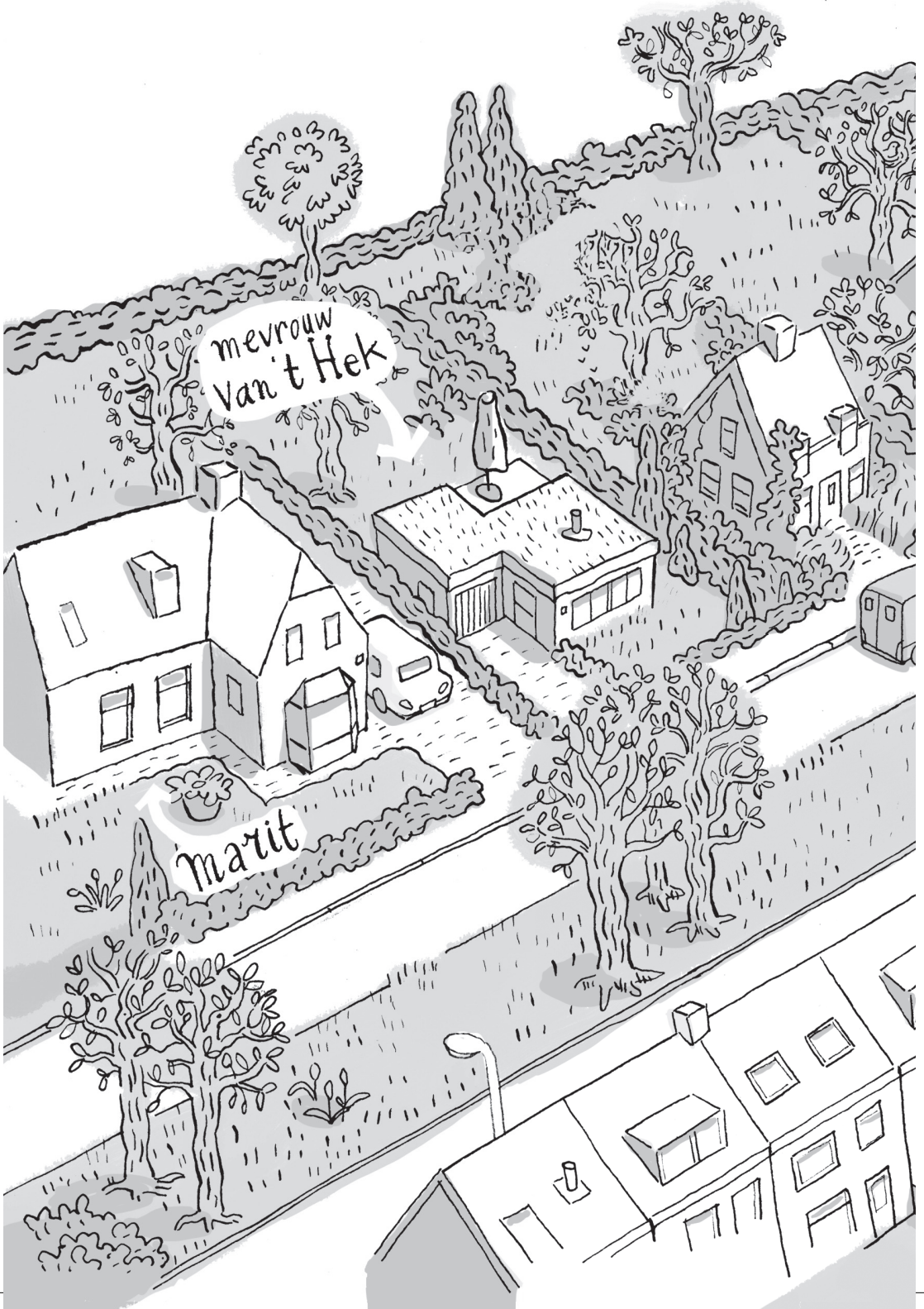
ISBN 9789026625169
ISBN 9789026625176 (e-book)
NUR 283
www.kokboekencentrum.nl

© 2022 KokBoekencentrum Uitgevers, Utrecht

Alle rechten voorbehouden

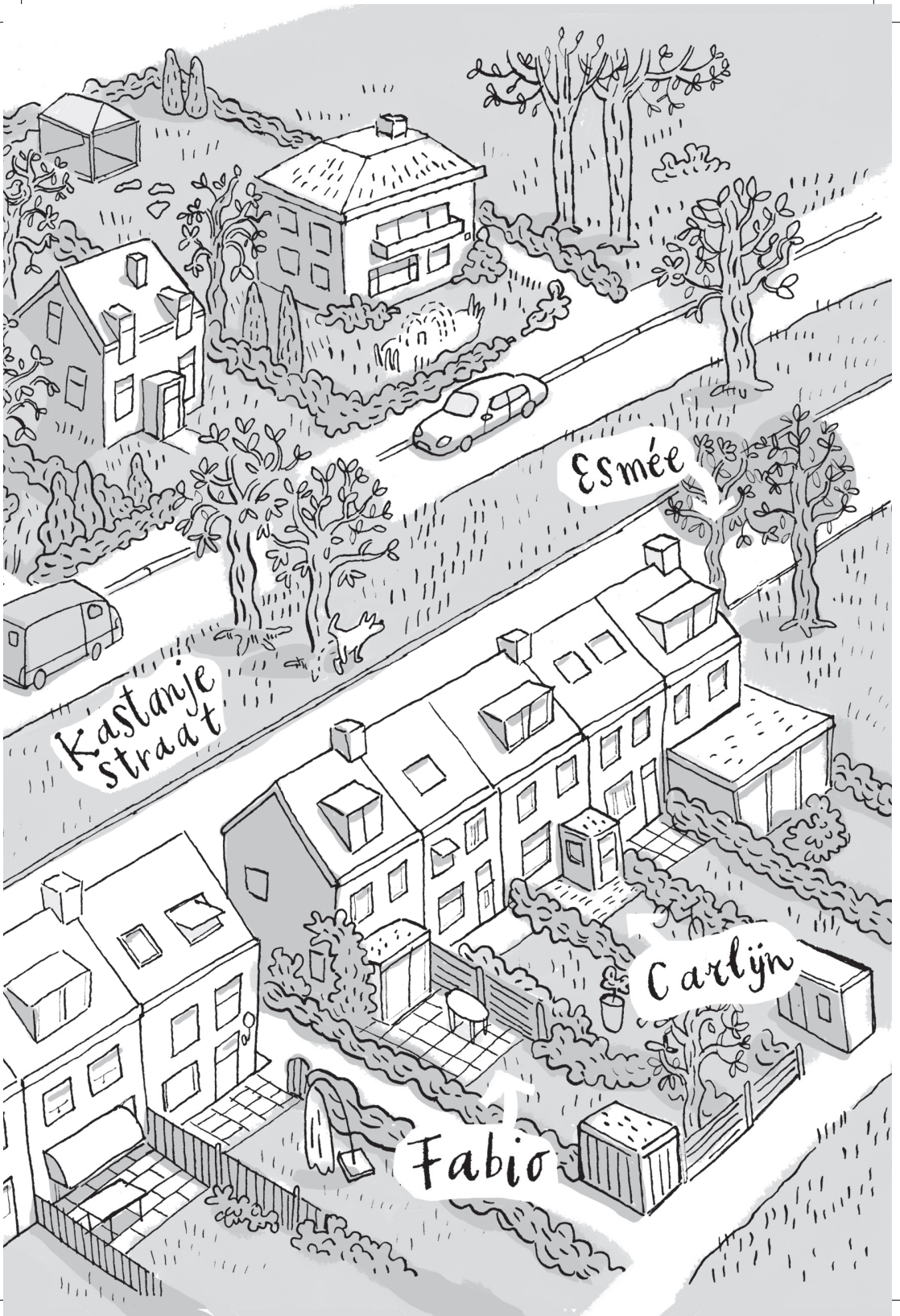
KokBoekencentrum Uitgevers vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Iedereen verdient een tweede kans.

mevrouw
Van't Hek

marit

Kastanje
straat

Esmée

Carlijn

Fabio

Naam:	Esmée Baai
Leeftijd:	12
Kleur ogen:	bruin
Kleur haar:	donker kroeshaar
Ik woon in huis met:	mama Katja, papa Patrick, zusje Suze, hond Bello
Mijn school heet:	basisschool De Zonnestraal
Ik zit in groep:	8
Mijn hobby's zijn:	atletiek, filosoferen, chillen met mijn vrienden
Ik ben dol op:	mijn hond Bello, oma-roti, fidget toys
Ik heb een hekel aan:	geroddel
Ik word later:	schrijver
Ik ga nooit de deur uit zonder:	fidget toys
Mijn beste vriend(en)/vriendin(nen) is/zijn:	Fabio, Carlijn en Marit

Woordenlijst Italiaans-Nederlands

In het verhaal worden enkele Italiaanse woorden gebruikt. Achter elk Italiaans woord staat een getal. Achter in het boek vind je een woordenlijst Italiaans-Nederlands. Zoek in de lijst het getal op en ontdek wat de Nederlandse vertaling is. Zo leer je tijdens het lezen ook nog een beetje Italiaans ;-)

1. Nieuwe klasgenoot

Maandag, 8.31 uur

'Wow, wat een coole *pop-it!*' Marit grist hem uit mijn hand en begint de bolletjes in te drukken.

Meteen pak ik hem terug. 'Ja, cool hè, heb ik in de vakantie gekocht. En nog een paar andere.'

'Leuk met al die kleurtjes.'

Carlijn knikt goedkeurend.

'Mag ik hem eens?'

Ik geef hem aan Carlijn.

Zij popt alle bolletjes weer terug.

'*Fidget toys* zijn echt zo rustgevend.

Ik word er helemaal *zen* van,' zeg ik.

'Wat ik heb met lipbalsem, heb jij met *fidget toys*,' zegt Marit.

'Zeker weten, ik ga de deur niet meer uit zonder!'

Fabio schudt zijn hoofd. 'Wat heb je nou aan die dingen?'

Precies op het moment dat ik hem wil gaan uitleggen wat er nou zo fijn aan is, slaat de deur met een klap dicht.

Meester loopt naar zijn bureau. 'Goedemorgen allemaal, hebben jullie een fijne voorjaarsvakantie gehad?'

Ik grinnik. 'Nou, laat dat voorjaar maar weg!'

Meester knikt. 'Zeg dat wel, wat was het koud, hè?'

'En vandaag is het weer superlekker weer,' merkt Carlijn op.

Fabio knikt. 'Ja, volgens mij is het wel twintig graden warmer dan vorige week.'

Meester kijkt naar buiten. 'Dat zou zomaar eens kunnen.'

'Komt dat door de klimaatverandering?' vraag ik.

'De deskundigen zeggen van wel,' antwoordt meester.

‘Ik geloof er niks van. Kan toch gewoon gebeuren?’ hoor ik Fabio naast me zeggen.

Dan neemt Amira het woord. ‘Nou, gisteren was er een mevrouw op tv die zei dat de klimaatverandering veel sneller gaat dan verwacht.’

Ik staar voor me uit. Dat programma heb ik ook gezien. Van al die smeltende ijskappen werd ik niet echt vrolijk.

‘Mijn vader zegt dat ons land over een poosje onder water komt te staan, als er niks gebeurt,’ zegt Sophie.

Dan begint meester weer te praten. ‘Volgens mij houdt dit onderwerp jullie behoorlijk bezig. Het lijkt me goed om daar een keer over door te praten. Nu ben ik benieuwd wie er vorige week allemaal heeft geschaatst.’

Ik kijk om me heen en zie een heleboel vingers de lucht in gaan.

‘Fabio, jij niet?’ vraagt meester.

Fabio schudt zijn hoofd. ‘Daar begin ik niet aan. Straks breek ik iets en dan kan ik niet meer wielrennen.’

‘Serieus, heb je daarom niet geschaatst?’ Sem kijkt hem vol ongeloof aan.

Fabio knikt. ‘En ik vind er niks aan. Veel te koud!’

‘Alle Nederlanders schaatsen!’ roept Moniek.

‘Maar ik ben geen echte Nederlander,’ antwoordt Fabio.

Meester knikt. ‘Ik snap het, Fabio. Het warme, Zuid-Italiaanse bloed stroomt door je aderen.’

‘Si!’ roept Fabio. ‘Doe mij maar een graadje of twintig, lekker fietsweer.’

Ik stoot hem aan. ‘Jij ook altijd met je fietsweer.’

‘Laat me lekker.’ Fabio steekt zijn tong naar me uit.

‘Meester, heeft u geschaatst?’ vraag ik.

Meester schudt zijn hoofd. ‘Dat durfde ik niet aan. Mijn vrouw is bijna uitgerekend. Als mij nu iets overkomt, kan ik er straks niet voor haar zijn.’

Ik grinnik. ‘Dan moet zij u helpen in plaats van u haar.’

‘Dat mag echt niet gebeuren. Zij heeft het al zwaar genoeg,’ antwoordt meester.

‘Hoezo?’ vraagt Fabio.

‘Nou, die buik zit nu echt in de weg. Bovendien slaapt ze slecht, omdat de baby heel actief wordt, zodra zij gaat liggen.’

'Kunt u de baby dan niet gewoon even vertellen dat hij zich koest moet houden?' vraagt Fabio.
'Of een slaapliedje voor hem zingen,' vult Sem aan.
'Jullie weten niks van baby's!' roept Carlijn.
Carlijn heeft twee broertjes en twee zusjes, zij weet er wél alles van.
'Nou ja, genoeg gebabbeld over klimaatverandering, schaatsen en baby's. We gaan beginnen,' zegt meester.

Na de dagopening gaat meester op het puntje van zijn bureau zitten.
'Ik heb nog een belangrijke mededeling.'
'Mogen we weer naar huis?' vraagt Fabio.
Mijn klasgenoten beginnen te grinniken.
Ik geef Fabio een duw. 'Hou eens op met die flauwe grapjes.'
'Kijk maar uit, straks pak ik je *pop-it* nog af.' Hij wijst ernaar.
Snel druk ik het ding tegen me aan. 'Jij houdt toch helemaal niet van die dingen?'
Fabio schiet in de lach.
'Als Esmée en Fabio ook even opletten.' Meester kijkt ons streng aan.
'Sorry!' Snel stop ik de *pop-it* in mijn laatje.
'Wat wilde u vertellen?' vraagt Fabio.
Meester schraapt zijn keel. 'Jullie krijgen een nieuwe klasgenoot.'
Even is het stil en dan begint iedereen door elkaar heen te praten.
'Echt?'
'Waarom?'
'Wie dan?'
'Een jongen of een meisje?'
'Ik hoop een meisje.'
'Nee, een jongen. Wat heb je nou aan een meisje?'
'Doe niet zo flauw!'
'Doe zelf niet zo flauw!'
'Is hij wel aardig?'
'Kan hij goed voetballen?'
Meester klapt in zijn handen. 'Alle monden gaan nu dicht!'
Een paar seconden later is iedereen stil.
'Dank u. Zoals ik al zei, krijgen jullie een nieuwe klasgenoot. Hij heet Jos.'

‘Yes, toch een jongen!’ Fabio balt zijn vuist.
Ik kijk hem geïrriteerd aan. ‘Alsof dat zo belangrijk is.’
‘Waar komt hij vandaan?’ vraagt Marit.
‘Hij komt uit het westen van het land.’
‘Is hij verhuisd?’
‘Ja, zo zou je het kunnen noemen.’
Ik frons mijn wenkbrauwen. ‘Wat bedoelt u daarmee?’
‘Jos woont al jaren niet meer bij zijn biologische ouders. In de voorjaarsvakantie is hij overgeplaatst naar een gezinshuis.’
‘Een gezinshuis?’ vraagt Yousef.
‘Is dat hetzelfde als een pleeggezin?’ vraagt Amira.
Meester haalt zijn schouders op. ‘Daar weet ik te weinig van af. Misschien kunnen jullie het hem zelf een keer vragen.’
Niet bij je biologische ouders wonen... Lijkt me best heftig, denk ik in mezelf.
‘Vanmiddag komt hij kennismaken,’ vertelt meester.
‘Cool!’ roept Fabio.
‘Je kunt je misschien wel voorstellen dat het best spannend is om allemaal nieuwe kinderen te ontmoeten, dus wees aardig tegen hem.’
‘Komt *pico bello* in orde!’ Fabio steekt zijn duim op.
‘Waarom woont hij eigenlijk in een gezinshuis?’ vraag ik.
Meester zucht. ‘Dat mag ik niet vertellen. Het enige wat ik kan zeggen, is dat Jos heel veel heftige dingen heeft meegemaakt.’
Ik staar voor me uit en laat de woorden tot me doordringen. Mijn ouders en zusje zijn soms mega-irritant, maar het lijkt me verschrikkelijk om niet meer bij hen te kunnen wonen. Dan zou ik Bello ook moeten missen, en mijn beste vrienden. Ik moet er niet aan denken.

2. Jos

Maandag, 12.31 uur

‘Meester, waarom liggen er etiketten op onze tafels?’ vraag ik.

‘Dat leg ik straks uit,’ antwoordt hij.

Marit draait zich naar me om. ‘Ben best benieuwd naar onze nieuwe klasgenoot.’

Ik knik. ‘Zeker, ik ook.’

‘Als het maar geen *weirdo* is,’ zegt Carlijn.

Fabio gniffelt. ‘Waarom niet? Is toch juist leuk?’

‘Je hebt twee soorten *weirdo’s*,’ zegt Marit. ‘Leuke en niet leuke.’

Carlijn grinnikt. ‘Nou, dan hoop ik maar dat het een leuke is.’

Ik hoor mijn vrienden praten, maar ik doe niet mee aan het gesprek.

Mijn hoofd is met iets anders bezig. Het lijkt me echt niet *chill* om bij kinderen in de klas te komen die je helemaal niet kent. Ik ken mijn beste vrienden al vanaf de crèche.

‘Hoe kom je er dan tussen?’ mompelt ik.

‘Wat zeg jij nou?’ Marit wappert met haar hand voor mijn ogen.

Ik schrik op uit mijn gedachten. ‘O, sorry, ik zat even hardop te denken.’

‘Joh, dat hadden we niet in de gaten.’ Carlijn lacht.

Fabio wijst naar mij. ‘Jij bent eigenlijk ook best *weird*.’

‘Ik?’

‘Ja, jij! Soms zeg je dingen waar wij helemaal niks van snappen.’

Ik glimlach. Fabio heeft wel gelijk. Ik denk altijd overal heel diep over na. Daar word ik ook weleens moe van. ‘Zo ben ik nou eenmaal,’ antwoord ik.

Carlijn legt een hand op mijn arm. ‘Daarom ben jij onze leuke *weirdo*.’

Klopklop

'Ah, daar zullen we Jos hebben.' Meester loopt naar de deur. 'Kom binnen!'

Iedereen kijkt achterom. In *no time* staat Jos voor in de klas.

Hoe doet hij dat zo snel?, vraag ik mezelf af.

Meester blijft achter in de klas staan. 'Eh Jos, skeelers horen eigenlijk niet in de klas.'

Ik zie dat iedereen naar de voeten van Jos kijkt.

Nu begrijp ik waarom hij zo snel was.

'O, sorry, op mijn vorige school mocht dat wel.'

Jos begint de skeelers meteen uit te trekken.

'Geeft niks, hoor. Op de gang staat een kast met vakken, waarin je de skeelers kunt opbergen.'

'Oké, ik breng ze even weg.'

Interessante nieuwe klasgenoot, denk ik in mezelf.

Even later komt Jos op kousen de klas weer in.

Meester wenkt hem. Jos komt naast hem staan.

'Nou, jongens en meisjes, dit is jullie nieuwe klasgenoot: Jos!' zegt meester.

'Hoi.' Jos steekt zijn hand kort op.

Ik bekijk hem van top tot teen. Zelfs zonder skeelers is hij langer dan de andere jongens in de klas. Verder heeft hij donker, halflang haar tot op zijn schouders. Hij draagt een zwarte broek, een zwart T-shirt met daaronder een zwart shirt met lange mouwen. Zelfs zijn sokken zijn zwart.

Meester neemt het woord. 'Dit is wat we gaan doen. Jullie pakken jullie stoelen en vormen een kring. Het is tijd voor een...?'

'Kringgesprek,' antwoorden we in koor.

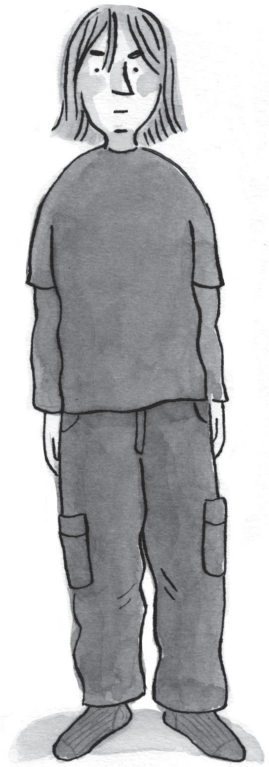
'Inderdaad. Zo kunnen we elkaar beter leren kennen.'

Ik steek mijn vinger op.

Meester knikt naar me. 'Zeg het eens, Esmée.'

Ik houd het etiket omhoog. 'Wat moeten we hier nou mee?'

'O ja, zou ik bijna vergeten. Schrijf je naam op het etiket en plak het op je shirt.'

Wanneer ik mijn stoel in de kring heb gezet, kijk ik naar Jos, die recht tegenover me zit. Hij lijkt nog niet echt op zijn gemak. Hoe kan het ook anders.

Meester neemt het woord. 'We gaan nu de kring rond. Wanneer je aan de beurt bent, noem je je naam en vertel je iets over jezelf.'

'Wat dan?' vraag ik.

'Eh, dat mag van alles zijn. Hoe oud je bent, waar je woont, wat je hobby's zijn, of je huisdieren hebt en wat je later wilt worden, als je dat al weet.'

Ik knik. Dat moet lukken.

'Nou, dan begin ik maar,' zegt meester. 'Ik ben meester Wasmeijer.'

'Niet waar!' roept Fabio.

Ik zie dat Jos hem verbaasd aankijkt.

'U heet meester Wasknijper!'

Iedereen begint te lachen, behalve Jos.

Hij frons zijn wenkbrauwen.

'Echt waar, hoor,' zeg ik.

Nu kijkt Jos mij aan.

'Vorig jaar heeft Fabio die naam voor onze meester bedacht en vanaf dat moment moeten we hem zo noemen,' leg ik uit.

Meester knikt. 'Klopt helemaal!'

Dan breekt er een glimlachje door bij Jos. 'Cool.'

'Oké, dan begin ik even helemaal opnieuw. Ik ben meester Wasknijper, 34 jaar oud, getrouwd en bijna papa.'

'En uw hobby's?' vraagt Marit.

'O ja. Ik houd heel erg van tuinieren.'

Fabio gooit zijn armen in de lucht. 'Wat is dat nou weer voor hobby!'

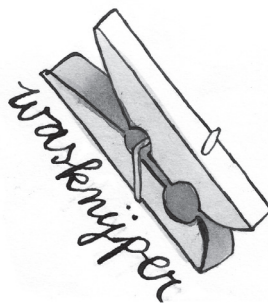
'Boring!' roept Sem.

'Tuinieren is helemaal niet saai. Het is juist heel *mindful*, lekker wroeten in de aarde, één zijn met de natuur.' Meester grinnikt.

Carlijn schiet in de lach. '*Mindful*, dat klinkt heel zweverig!'

'Daar is niks zweverigs aan, hoor. Wie weet wat *mindful* betekent?'

Meester kijkt de kring rond.

Ik neem het woord. 'Het betekent dat je heel bewust met iets bezig bent.'

'Prachtig omschreven, Esmée!' Meester steekt zijn duim naar me op. Fabio stoot me aan. 'Ja, duh, we hadden ook niet anders verwacht van onze filosoof.'

Ik geef hem een duw. Waarom moet hij dat nou hardop in de klas zeggen?

Dan zie ik dat Jos naar me kijkt. Zou hij me raar vinden?

'Nou, genoeg over mij, ik geef de beurt aan Fabio,' zegt meester. 'Ciao², ik ben Fabio, honderd procent Italiaan en honderd procent gek...'

Jos schiet in de lach. 'Honderd procent gek?'

Dan proest iedereen het uit. Zelfs meester kan een glimlachje niet onderdrukken.

'Dat is een goeie, Jos!' roep ik.

'O, ik ga he-le-maal stuk!' Marit rolt bijna van haar stoel van het lachen.

'Je hebt gewoon gelijk, Jos. Fabio is ook gewoon honderd procent gek!' zegt Carlijn.

Normaal gesproken heeft Fabio meteen een weerwoord klaar, maar deze keer lijkt hij echt even van zijn stuk gebracht.

'Ik was nog niet klaar!' roept Fabio.

'Oké, snel dan,' zegt meester. 'Anders zitten we hier vanavond nog.'

'Ik ben dus honderd procent gek OP wielrennen.' Fabio kijkt Marit, Carlijn en mij geïrriteerd aan. 'En ik heb een hond, Vlekkie. Later word ik profwielrenner.'

'Top,' zegt meester. 'Esmée.'

'Hoi, ik ben Esmée, twaalf jaar, ik zit op atletiek en ik heb een hond, Bello. Later wil ik schrijver worden.'

En zo stelt iedereen zich voor. Als laatste is Jos aan de beurt.

'Hoi, ik ben Jos, ik ben dertien en dit is mijn vierde school in zes jaar.'

Hij kijkt naar de grond.

Opeens is het muisstil.

Ik staar hem aan. Wat heftig, zeg. Hoe kun je dan ooit vrienden maken?